פסק עניים להסקה ניתנו. ולא להחיר הלכך עניים ניכא ומעיקרא לא חל עלייהו שביעית אבל ספיחי סמיך עניים סמוך לגבייתה הלכך חל עלייהו קדושה ותסירי לאחר הביעור לקח להסק ונפסיק ים שחוכלין חוכן ויש שמסיקין חוכן הלכך כתר מחצבת לקיטה חזקין **מבלי היש.** ולית למאן דלמר פסק תורה אור

עניים להסקה ניתנו ולא חיילה שביעית לפיפו לעניים דמסקן מיהא חילה ליה, ועניים דמסקן מיהא חילה **לעוך ממערה.** אין עורין פסקן כיון של שביעית וכן אין מכבסין בגדים ליה, ועניים דמסקן מיהא חילה: **לעוך ממערה.** אין עורין פסקן כיון של שביעית וכן אין מכבסין בגדים

אלמא מהו. תימה מיהא חילה: **מי שפגמו וביעורו שוה.** תימה מיהא בשעה שהוא כלה מן העולם תחת יכול ליהנות מפירות שביעית קודם זמן הביעור: **יינו מערב וכבוסו.** שמעמא שמעילין פסקן לו בגד בין נתקלקל ובשבר והגהתו חיכו חלה עד שלשה ימים ול' עד שיהא הפסקן שרוי וכן הכגד והייכו תגלי עלייהו קדושת שביעית כדאחמרן לעיל דכל שהגהתו וביעורו שוה חיילה הלכך לפיפו לקטן למערה וכבוסה לא מהניא מחצבה לפקפוני חיכורן למיסוי כעלי קיים שלקטן לעניים דמסקו, דהתם שהמייהו להכי—ולהכי, אבל פירות שהתקן לאכילה ומשעה יצירתן חייל קדושתן, ותו לא—מהכי מחצבה לפקפוני, ותאורין למערה וכבוסה דחין נהגין בקדושת שביעית חלה שהיה הדומה לאכילה, ובני עניים נמי פסק עניים להסקה ליתנו ולא חיילה לפיפו לעניים דמסקן אל יוסי סבר לא לתרוץ שהם פירות לאכילה ניתנו ומהניא בהו מחצבה כעלי קיים וגפנים דהיכא דליקטן למערה הוי דבר שהגהתו תחר ביעורו ולא חל עלייהו שביעית, כך מצאתי ויש לשונות תחרים וזו שמעתי והגון: **למלוגמא.** תלמוד ל"ת: **ליכא שוה כלל מדם.** ליכא למיכלה חלה למאוכלי: **נוף.** שמולפין יין בבית והתי נמי מין שוה כלל מדם שה"ל זילוף חלה חדם מטונג ומעורן: **מפיקמוינן.** וש"מ להקיש: **ליכא נמי מערב וכבוסה.** והכא לא נקט חלה דבר שאין שוה כלל מדם: **מלוה כשמר אין נפרעין ממן.** לפני מידיהן מפני שממחה היא לו וחזיל ומודה לעכו"ם ביום חגם ובגמ' שבני חסור לפוטרן ולשיפרע מהן כלל: **ולמיבעי ליממ.** כך סתמת ולהי עיקר הוא דקתני לה התם בב"מ (שו) גבי הלכתא פסיקתא דהא לא שייכא התם ולא תני חלה משום פיסוק הלכה שפסקה התנא עם כל החוזר בו שלא נחלק חדם עליהן ליקח

ואה"ב מחלוקת היא רבי הונא כי לא אמרינן אין סדר למשנה בתרא מסברא אבל ברתרי מסברות אמרינן רבי יוסי בולה נזיקין חדא ואבעיא אומא משום דקתני לה גבי הלכתא פסיקתא כל המשנה ידו על התחתונה, ולכל החוזר בו ידו על התחתונה: תנו רבנן הנותן מעות לשלוחו

ליקח

*סתם עניים להסקה הן עומדין, אמר רב בהנא ועניים להסקה תנאי היא דתניא *אין מוסרין פירות שביעית לא למשרה ולא לכבוסה ור' יוסי אומר נותנין פירות שביעית לתוך המשרה ולתוך הכבוסה מאי טעמא דרבנן? יקיל אמר קרא "לאכלה" ולא למשרה "לאכלה" ולא לכבוסה ורבי יוסי אומר אמר קרא "לכם" לכל צרכיכם, ורבנן נמי הכתיב "לכם"? לכם דומיא דלאכלה במי שהנאתו וביעורו שוין יצאו משרה וכבוסה שהנאתן אחר ביעורן ור' נמי הכתיב "לאכלה" אמר לך ההוא מיבעי ליה לכדתניא "לאכלה" ולא למלוגמא, אתה אומר לאכלה ולא למלוגמא או אינו אלא "לאכלה" ולא לכבוסה, כשהוא אומר "לכם" הרי כבוסה אמור הא מה אני מקיים "לאכלה" לאכלה ולא למלוגמא ומה ראית לרבות הכבוסה ולהוציא את המלוגמא? מרבה אני את הכבוסה ששוה בכל אדם ומוציא אני את המלוגמא שאינו שוה בכל אדם, כמאן אזלא הא דתניא "לאכלה" ולא למלוגמא, לאכלה ולא לזילוף, לאכלה ולא לעשות ממנה אפיקטנייזין? כמאן כר' יוסי דאי כרבנן אפילו נמי משרה וכבוסה: רבי יהודה אומר אם השבח כו': (סימן סבן) *יתיב רב יוסף אחורי דרבי אבא קמיה דרב הונא ויתיב רב הונא וקאמר: הלכה כרבי יהושע בן קרחה, והלכה כרבי יהודה *אהדדינהו רב יוסף לאפיה אמר בשלמא רבי יהושע בן קרחה אצטריך: סלקא דעתך אמינא *יחיד ורבים הלכה כרבים קמ"ל הלכה כיחיד ר' יהושע בן קרחה, מאי היא דתניא רבי יהושע בן קרחה אומר "מלוה בשטר אין נפרעין מהן, מלוה על פה נפרעין מהן מפני שהוא במציל מידם אלא הלכה כר' יהודה" למה לי "מחלוקת ואחר כך סתם היא *ומחלוקת ואח"כ סתם—הלכה כסתם לצבוע לו אדום בבבא קמא וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום רבי מאיר אומר נותן לו דמי צמרו רבי יהודה אומר: אם השבח יתר על היציאה נותן לו את היציאה ואם היציאה יתירה על השבח נותן לו את השבח וסתם בבבא מציעא דתנן כל המשנה ידו על התחתונה "כל החוזר בו ידו על התחתונה" רב הונא אצטריך: סלקא דעתך אמינא "אין סדר למשנה"—וסתם מחלוקת היא רב יוסף אי הכי כל מחלוקת ואח"כ סתמא נימא "אין סדר למשנה"—וסתם

ועניים להסקה תנאי היא. דלית להו דרבנן דאמרי לעיל (דף מ. ושם*) לחמר לכ כהגה ועניים להסקה תנאי היא כו' וכן מיקר פי' כל עניים בשביעית הוי פלוגתא דתנאי לי לית בהו קדושת שביעית דכיון דטעמא דשרינא להו סיינו משום דהגהתן לחר ביעורן חם כן לרבי יוסי דלית ליה דרשה דהגהתו וביעורו שוה לענין פירות שביעית ס"ע לח דריש לה לענין דלח לחול קדושת שביעית ושם חתמר לר' יוסי היכך מותרין עניים בחרן שירחל להסיק בהן תנור והלח יש בהן ליסור שביעית לחחר הביעור וי"ל דבטלי בשחר עניים דשחר שניים ועוד י"ל לפי גירסת הספרים ועניים להסקה תגלי היא פירוש עניים שיש בהם קדושת שביעית כגון גולב להגהתו וביעורו שוה להסחמים קלי לכבד בו חת הבית חם חמר מומר להסיקו להוי הגהה לחחר ביעורו חו לח לחניח לין מוכרין פירות שביעית כו' הרי לרבנן ליסור מידי דהוי לחמרה וכבוסה וגו' יוסי מומר לכל שחר עניים לדברי הכל לין בהן קדושת שביעית לכל הטעם לין מיוחד לכי היכי דר' יוסי דריש לכם לכל לרכיכם לפירות שביעית ולח בעי לכם דומיח לחלכלה הכי נמי לענין לחול קדושת שביעית על כל דבר שהוח לכם דמ"ם הסח כוליה חד קלח הוח והיסה שבת חחרן לכם לחכלה וגו': **אין** סדר למשנה. דפעמיים היה שונה שלח על הסדר ושמח תחילה שבח ב"מ וחחר כך ב"ק לבל כדלייך בריש (פרק) שבועות (דף ב:) מכדי חנח ממכות קסליק כו'* : **גבי** הלכתא פסיקתא. תימה לחמלי קרי לה הלכתא פסיקתא להיות דכל המוכר כו ידו על התחתונה הח בפרק החומרין (ב"מ דף עו:) מוקמינן לה כיחידאה כרבי דוסא ורבנן פליגי עליה ומוכח התם דרב לח סבר לה כרבי דוסא דהחוח דכל המוכר כו ידו על התחתונה לחמר כל המוכר כו ידו על התחתונה לחתויי כדקתני ו"מ דקתני לה בלשון הלכתא פסיקתא לליפחת דכל המוכר וכל המשנה משמע לפסוק הלכתא*: **הנותן** מעות לשלוחו. נרחה דמיירי שנותן למחנים שכר חם פתחו פתחו לו וחם הותירו הותירו למלמע מכחן יש להניח רחיה חם חדם נותן מעות למכירו למחנים שכר וחמר ע"מ שלח תלווה חלח על מטבועות של כסף וזהב ותשמרם בקרקע וחם תחנה יהח ברשותך לחייב בכל דבר וחם פחתו פחתו לך שחין זה רגיל להח הכח חם שינה מדעתו לחמר חם פחתו פחתו לו ח"ם חם הותירו הותירו למלמע ולח הוי רגיל כיון דחם לח היה מחנה דעתו לח היו כולן ברשותו חלח השכר והספסד למלמע כדין פלגת מלוה ופלגת פקדון:

[ד"ה ופניס]

צד א ב ג מיי' פ"ט מהלכות מכלי שמיטין הלכה ד :

צה ד מיי' פ"ח מהלכות מ"ע הלכה ו סמג לחוין מה טוש"ע י"ד סי' קמח סעיף ו :

צו ה מיי' פ"ח מהלכות מכירה הלכה כ סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קפ"ט סעיף ח :

קז ספ"י ו יג :

ליקוטי רש"י

פסק עניים להסקה ניתנו. לפי שחין לחם מלוי לחכול פירות שביעית ולח חיילה עליהם לקדושה. (ביצה נג.)

ועניים להסקה תנאי היא. דלית להו דרבנן דחמרי לעיל (דף מ.) דכל המוכר כו ידו על התחתונה ולח חיילה עליו קדושת שביעית ולח חיילה עלייהו לקדושה ולח חיילה עלייהו לביעור. (סוכה מ.)

אין מוסרין פירות שביעית לא למשרה ולא לכבוסה ור' יוסי אומר נותנין פירות שביעית לתוך המשרה ולתוך הכבוסה מאי טעמא דרבנן? דסבירא להו דכתיב "לאכלה" ולח למשרה "לאכלה" ולח לכבוסה ור' יוסי סבר לא לתרוץ שהם פירות לאכילה ניתנו ומהניא בהו מחצבה כעלי קיים וגפנים דהיכא דליקטן למערה הוי דבר שהגהתו תחר ביעורו ולא חל עלייהו שביעית, כך מצאתי ויש לשונות תחרים וזו שמעתי והגון: **למלוגמא.** תלמוד ל"ת: **ליכא שוה כלל מדם.** ליכא למיכלה חלה למאוכלי: **נוף.** שמולפין יין בבית והתי נמי מין שוה כלל מדם שה"ל זילוף חלה חדם מטונג ומעורן: **מפיקמוינן.** וש"מ להקיש: **ליכא נמי מערב וכבוסה.** והכא לא נקט חלה דבר שאין שוה כלל מדם: **מלוה כשטר אין נפרעין ממן.** לפני מידיהן מפני שממחה היא לו וחזיל ומודה לעכו"ם ביום חגם ובגמ' שבני חסור לפוטרן ולשיפרע מהן כלל: **ולמיבעי ליממ.** כך סתמת ולהי עיקר הוא דקתני לה התם בב"מ (שו) גבי הלכתא פסיקתא דהא לא שייכא התם ולא תני חלה משום פיסוק הלכה שפסקה התנא עם כל החוזר בו שלא נחלק חדם עליהן ליקח

ואח"ב מחלוקת היא רבי הונא כי לא אמרינן אין סדר למשנה בתרא מסברא אבל ברתרי מסברות אמרינן רבי יוסי בולה נזיקין חדא ואבעיא אומא משום דקתני לה גבי הלכתא פסיקתא כל המשנה ידו על התחתונה, ולכל החוזר בו ידו על התחתונה: תנו רבנן הנותן מעות לשלוחו

[יבמות מב:]

[ע"ז ג.]

[סוכה יח.]

[סוכה מ.]

[יבמות מב:]

[ע"ז ג.]

[ב"מ עו.]

[ע"ז ג.]

[ב"מ עו. ובמ"ק]

[ועי' תוס' ב"מ ד"ה וכל כ"ע]

[ועי' תוס' ב"מ ד"ה ואי]

[ד"ה ופניס]

גליון הש"ס

גמ' יפלו מכלה וכבושה. עיין בבורות דף יב ע"ב תוס' ד"ה ולחי :

נוסח

הגה' מהרב"ן (אח"ה ביה בניך) בב"ק פרק ח' [בגמ' ת"ר] בכל יחודה (אשתנו - ז"ל) התחתונה ועוד' הקשה ב"ר יוסף

מהדה

(מהדה אחרי הדפוס) אין ר' הונא

ר' יוסף

תוי' ד"ה הבן סתם ואח"כ מת"

מהדה

הגהות הר"ב

מהדה הדפ. ד"ה אין ר' הונא ר' יוסף

[ועי' תוס' מכתות סו. ד"ה וכן]